

som det har faaet nede i det andet høje Ting, hvor man jo har udført et grundigt Arbejde og søgt at faa de forskellige Meninger sammenarbejdet, hvad ogsaa endelig er lykkedes. Det forekommer mig, at hvis Lovforslaget bliver ophøjet til Lov i denne Samling, er der skabt en udmærket Kodifikation af de forskellige herhen hørende Love med et Indhold, som Befolkningen kan være tilfreds med, specielt den store Udvidelse af Rammerne, hvorved der er tilvejebragt en virkelig Folkeforsikring paa dette Omraade. Det kan jo heller ikke nægtes, at de ærede Ordførere, der har talt fra de forskellige Sider, har været velvillige overfor Lovforslaget, som det foreligger, om end de har haft nogle Betænkeligheder ved enkelte Bestemmelser. Specielt er der jo udtalt Betænkelighed baade af det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh) og særlig af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede) med Hensyn til de Byrder, som denne omfattende Forsikring og den højere Erstatningspræmie vil komme til at medføre, særlig for Arbejdsgiverne og i sidste Instans naturligvis for Samfundet i dets Helhed.

Det forekommer mig, at det Synspunkt, som det ærede 2det Medlem for 2den Kreds anlagde, bunder i et Fejlsyn. Befolkningen i Almindelighed har endnu og havde, før vi fik Love af denne Art, en Ret til at blive forsørgt af det offentlige, naar de ikke længere var i Stand til at forsørge sig selv. Det bliver for saa vidt et Regnestykke, hvad der er billigst for Samfundet, at søge, naar Folk kommer i den ulykkelige Situation, at give en Erstatning, ved Hjælp af hvilken de eventuelt kan komme i andet Erhverv og derved klare sig, eller give dem en ganske ringe Erstatningssum, der maaske kun varer en ganske kort Tid, hvorefter de maa gaa over til offentlig Forsørgelse. Jeg nævner dette, fordi jeg har set Tilfælde af denne Art, hvor en ringe Erstatning i Løbet af ganske faa Aar er blevet opbrugt. Manden havde ikke kunnet skaffe sig noget Erhverv, og han maatte saa gaa over til offentlig Forsørgelse — i dette Tilfælde var det en Institution, der kunde bære det, der maatte understøtte ham —, men af den Slags Tilfælde har der sikkert været mange igennem Tiderne.

Spørgsmaalet, om der skal udbetales en Kapital eller ydes en Livrente, er heller ikke helt afgjort, idet Forsikringsraadet ifølge § 42 i Lovforslaget i nogen Grad kan være medbestemmende ved dette Spørgsmaals Afgørelse.

Jeg synes ogsaa, at der paa et andet Punkt er stærk Strid indbyrdes mellem de Udtalelser; det ærede 2det Medlem for 2den Kreds fremsatte. Det ærede Medlem ytrede, som sagt, Betænkelighed ved de højere Byrder, der skulde udredes, og citerede en tidligere Finansministers Ord om, hvad Staten i kommende Tider vil være i Stand til at bære. Han føjede saa til, at der jo nu vil rejse sig Tvivl hos Forsikringselskaberne om, hvorledes Præmien skal beregnes, af forskellige Aarsager, særlig med Hensyn til Tilvænningserstatningen og lignende, som der er Tale om i Lovforslaget, og saa sluttede det ærede Medlem med at sige, at han dog for Tiden vilde afvise Tanken om en Statsforsikring, fordi de bestaaende private Selskaber jo ordnede den Ting meget godt. Nede i det andet høje Ting har jo den Gruppe, hvortil jeg hører, stillet Forslag om, at man burde gaa over til en Statsforsikring, og det forekommer mig, at det ærede Medlems første Udtalelse tenderede hen imod, at det i og for sig var det eneste fornuftige. Saa behøvede man ikke at være bange for, at denne Tvivl, som den ærede Taler mente vilde opstaa hos Forsikringselskaberne, skulde ytre sig paa den Maade, hvad den i de fleste Tilfælde vil gøre, naar det er private Institutioner, idet de vil søge at være paa den sikre Side, søge at belaste dem, der skal yde Forsikringspræmien, for at gardere sig selv. Hvis det derimod er Staten, der indtræder i dette Forhold, vilde det, selv om Statens Beregninger skulde være usikre, ikke virke paa denne Maade. Saa gaar Pengene der hen, hvor de skal gaa, og de forsikringspligtige er ikke udsatte for at komme til at bløde urimeligt paa Grund af den Tvivl, der kunde herske hos de private Selskaber. Derfor beklager jeg, at man ikke fra alle Sider har kunnet enes om at faa dette med nu, om der end har været Velvillie fra forskellige Sider med Hensyn til Tanken. Jeg synes, at det maa være den rigtige Vej, efterhaanden som disse Formaaler vokser frem, og efterhaanden som Industriens Omfang tiltager. Tanken vil jo komme frem paa et andet Omraade — hvad den sidste ærede Taler nævnede — nemlig med Hensyn til Erhvervs sygdomme. Her var det vel nok rigtigt, om Staten stod i direkte Forhold til alle Forsikringer mod Følger af saadanne Sygdomme. Derved vilde Samfundet i al Almindelighed vist føle sig bedst garderet.

Jeg anbefaler det foreliggende Lovforslag til hurtig Fremme. Jeg betragter det som et stort Fremskridt, idet denne Lov-